

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable Sr. Lluís Companys i Jover

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 27 de gener de 1933

SUMARI

A dos quarts de sis i deu minuts de la tarda és oberta la sessió, sota la presidència del senyor Companys.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Prec adreçat pel senyor Comorera al senyor Conseller provisional de Governació, respecte a la renovació dels Ajuntaments. Resposta del senyor Conseller provisional de Governació.

Prec adreçat pel senyor Vallès i Pujals al senyor Conseller provisional de Governació, respecte a la substitució dels Regidors designats per l'article 29. Resposta del senyor Conseller provisional de Governació.

Prec adreçat pel senyor Vidal i Guardiola al senyor Conseller de Finances, respecte al traspàs dels Serveis d'Aeronàutica Civil i construcció de l'aeroport. Resposta del senyor Conseller de Finances.

Prec del senyor Ruiz i Ponsetí al senyor Conseller de Finances, respecte a l'escala dels Zeppelins a Barcelona. Resposta del senyor Conseller de Finances.

Prec del senyor Comorera al senyor Conseller de Finances, respecte a l'obtenció d'unes dades per a la ràpida tramitació d'un projecte de Llei. Respostes del senyor President de la Cambra i del senyor Conseller de Finances.

Prec del senyor Carreres i Artau al senyor Conseller de Cultura, respecte al pensament del Govern davant del problema Universitari. Resposta del senyor Conseller delegat.

Es dona compte d'haver estat acceptada la dimissió del President de la Comissió d'Estatut Orgànic de Catalunya, senyor Casanelles, i de la seva substitució pel senyor Casanoves.

S'aixeca la sessió a les set de la vetlla.

A dos quarts de sis i deu minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència del senyor Companys. Al banc roig hi han els honorables senyors Conseller delegat i Consellers d'Agricultura i Economia i Sanitat i Assistència Social. És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

El Sr. PRESIDENT : Senyors Diputats : En les anteriors sessions es va acordar que quan es reprendrien les tasques del Congrés es donaria lloc

a què els senyors Diputats que tinguessin interès en fer precís i preguntes ho poguessin realitzar. Com que si després d'aquesta sessió fossin suspeses altra vegada les tasques del Congrés, en tornar a reprendre les sessions hauria de discutir-se l'Estatut orgànic de Catalunya, i aleshores, segons el Reglament, no es podrien interposar altres qüestions, a no ésser que el Congrés acordés altrament, la Presidència ha donat lloc a què els senyors Diputats que tinguin anunciats precís i preguntes puguin exposar-los. Per tant, començarà aquesta tarda a fer-ho el senyor Comorera.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Per les paraules del senyor President sembla que se'n despenngui el sentit que quan es comenci la discussió del projecte de règim orgànic ja no es podran fer precís i preguntes, i a mi em sembla que no era pas aquest el sentit del Reglament. Em sembla que el que s'havia establert era que no es pogués interposar la discussió d'altres proposicions o projectes de llei, però el dret dels senyors Diputats a fer precís i preguntes crec que no pot perjudicar la discussió d'aquest projecte de règim interior. No sé si interpreto bé el sentit del Reglament, però, en tot cas, es podria consultar a la Cambra per veure si s'ha d'interpretar amb aquest sentit restrictiu o bé si es podran fer precís i preguntes.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Duran ha de tenir en compte que la Cambra és sobirana i que el Reglament diu «si no acorda altra cosa la Cambra», i la presidència sempre donarà facilitats, però mantindrà en el possible un criteri de restricció, i així és que orientant-se en aquest criteri havia pronunciat les anteriors paraules. No perquè tingués interès en suprimir els precís i preguntes ja que quan siguin realitzables donarà la presidència facilitats a tots els senyors Diputats perquè puguin explicar-les. El senyor Comorera té la paraula.

La renovació dels Ajuntaments

El Sr. COMORERA : Senyors Diputats : Tindria interès en què el Conseller de Governació ens informés pel que fa referència a si el Govern ja té criteri format respecte a les eleccions municipals. Segons la llei espanyola, s'han de renovar els Ajuntaments, però, com que el servei d'administració local ha passat ja a la Generalitat, vol dir això que Catalunya pot fer aquestes eleccions o que pot ajornar-les ; i sobre aquesta qüestió concreta desitjaria que el senyor Conseller de Governació posés de manifest si té format criteri.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller provisional de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER provisional de Governació (senyor Selves) : La V. S. planteja una pregunta ; vaig a contestar breument : El Consell executiu de la Generalitat no té format criteri sobre les pròximes eleccions, com molt bé deia V. S., el que, a la vegada, em dona l'argumentació suficient per dir-li que com s'ha fet ja el traspàs de l'Administració local el Consell ha d'estudiar aquest afer, i no s'ha pronunciat encara.

El Sr. COMORERA : Molt agraït a les informacions del senyor Conseller de Governació. Nos-

altres creiem que seria convenient, i potser necessari, que el Govern de la Generalitat tingués com més aviat millor un criteri sobre aquesta qüestió que és de màxima importància per Catalunya, perquè a Catalunya especialment, les eleccions municipals, fetes en el mes d'abril, podrien portar-nos a situacions difícils i potser fins i tot de violència, ja que en aquestes eleccions han de votar per primera vegada les dones i a Catalunya i potser també a fora de Catalunya igualment, no hi ha manera de garantir el vot de les dones perquè no hi ha res que certifiqui la seva personalitat, i anant a unes eleccions precipitades, votant per primera vegada les dones, que és sempre una incògnita, segurament per dificultats en la certificació de la personalitat de cada una d'elles, la immensa majoria de les dones proletàries, de dones de treballadors de la terra i de la ciutat, no podrien exercir aquest dret, no per manca de voluntat sinó per deficiències com les apuntades, i entenem que es cometria un gravíssim error si no es tingués en compte aquesta circumstància especialíssima en aquest cas concret. Entenem doncs que el Govern de la Generalitat estaria molt encertat si formés el criteri d'ajornar aquestes eleccions municipals d'abril fins i tant que el Parlament de Catalunya no hagués fet les Lleis municipal i electoral i fins i tant que el Govern de la Generalitat no hagués reglamentat l'ús obligatori del carnet d'identitat per ambdós sexes. Si no es fés d'aquesta manera, entenc que no ens trobaríem en una situació difícil, i torno a repetir que potser de violència i tot en alguns llocs de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : El Conseller provisional de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER provisional de Governació : Per rectificar breument. No desconeix V. S. que aquest Consell Executiu té una existència de dos dies i que dintre d'aquest període de dos dies s'ha reunit una sola vegada. Pesa damunt d'ell innumerable afers a solucionar i no ha pogut per tant dedicar aquella atenció que la V. S. reconeix que necessita aquest afer ; però asseguro, sense perjudicar res, que el Consell Executiu de la Generalitat estudiarà amb tota la cura que requereix un afer de tanta importància per tal de donar-li una solució justa.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Vallès i Pujals té la paraula.

La substitució dels senyors Regidors designats per l'article 29

El Sr. VALLÈS I PUJALS : Senyors Diputats : He de molestar també el senyor Conseller provisional de Governació amb una pregunta referent a quelcom conexe amb el que acaba de preguntar el senyor Comorera.

Es tracta de la llei dictada per l'Estat espanyol, que fa referència als Regidors designats per l'article 29 de la Llei electoral. És un afer greu que té molta importància, més que pel que fa referència als Ajuntaments que s'hi troben afectats, pel que fa referència al nostre règim autònom. Saben els senyors Diputats que la *Gaceta* del dia 6 d'aquest mes publicava aquesta Llei de les Corts Consti-

tients espanyoles, Llei que porta data del 30 de desembre. Per aquesta Llei es disposa que els Regidors nomenats o designats per l'article 29 han de cessar en l'exercici del seu càrrec en el termini de vint dies; es disposa després que han d'ésser substituïts, que en els Ajuntaments que formaven han d'ésser substituïts per unes Comissions gestores interines formades de tres individus, un d'ells un contribuent, un altre un obrer i l'altre un funcionari representant de l'Estat. El contribuent i l'obrer han d'ésser designats per les Associacions del ram allà on n'hi hagi i on no n'hi hagi han d'ésser designats per un sorteig que ha d'ésser presidit per un delegat de l'autoritat governativa. El funcionari ha d'ésser de l'Estat i, com diu la Llei, representarà l'Estat dintre de l'Ajuntament, i ha d'ésser un dels que la Llei mateixa assenyalà — un mestre o un empleat de Correus, de Telègrafs, d'Obres Públiques o de Sanitat —. Es diu després que aquestes Comissions gestores interines tindran un camp d'actuació limitada en els termes que la Llei disposa, o sigui que no poden prendre cap dels acords que, segons la legislació actual necessiten del quorum i que no poden fer pressupost, sinó que s'han de moure dins del pressupost que regeixi quan se'ls designi, i si creuen que s'hi han de fer variacions, han de sotmetre al Governador perquè aquest ho aprovi. Ve disposat, finalment, que aquestes Comissions gestores interines no poden viure més de tres mesos; que forçosament els Ajuntaments que es trobin en aquestes circumstàncies, abans de tres mesos s'han de fer eleccions municipals. Aquesta Llei, com he dit, la publicava la *Gaceta* del 6 de gener, i al cap de dos o tres dies, els quatre *Butlletins Oficials* de Catalunya la varen publicar, havent-ho fet el *Boletín Oficial* de la província de Barcelona, el dia 9 de gener, en un nombre extraordinari que va sortir només que per a publicar aquesta Llei. Ara bé: La *Gaceta* del dia 16 d'aquest mateix mes publicava el Decret, que porta data del 14 anterior, en virtut del qual es feia el traspàs de serveis d'Administració local a la Generalitat. Per aquest Decret cessen totes les funcions que l'Estat Central exercia en els Municipis de Catalunya; l'Estat Central deixa de tenir intervenció completa i absoluta en la funció local i, per tant, en la funció municipal a Catalunya, i totes aquestes funcions, que segons la legislació venien exercint els diferents organismes de l'Estat Central, resten transferides, es passen a la Generalitat. L'Estat, per tant, es separa en absolut de la seva intervenció en la vida local pel que fa referència al territori de Catalunya; totes les seves funcions passen a la Generalitat. I disposa aquest Decret que els seus efectes es retrotrauen al 1.º de gener, de manera que des del dia 1.º del mes que som, l'Estat ha restat apartat en absolut de la seva intervenció en la vida municipal en el que afecta a Catalunya, i totes aquestes funcions, amb tots els seus matisos, han estat transferides a la Generalitat.

I aquí sorgeix la pregunta, interessantíssima, com abans deia, pel nostre règim autònom, que jo volia formular al senyor Conseller provisional de Governació. Què entén el Consell respecte d'aquesta Llei que disposa la cessació dels Regidors fets per l'art. 29? Entén que aquesta Llei s'ha d'a-

plicar i s'ha de complir a Catalunya o entén que no s'ha d'aplicar ni establir a Catalunya? Jo, avançant el meu criteri, perquè és un criteri rotund i definitiu, crec que aquesta Llei no es pot aplicar de cap manera a Catalunya; que aquesta Llei no és d'aplicació al nostre poble. Si el Decret de traspàs de serveis ens diu que els seus efectes es retrotrauen al 1.º de gener, si en virtut d'aquest Decret l'Estat ja no té cap intervenció en la vida local a Catalunya, i la Llei publicada el 6 de gener que disposa unes coses — que les disposa el Poder Central — respecte dels Municipis de Catalunya, entenc que no es pot aplicar als nostres Municipis. Per altra part, si no hi hagués aquest principi, si no hi hagués aquesta qüestió de principis, hi ha una impossibilitat gairebé absoluta de poder aplicar aquesta Llei a Catalunya. Saben els senyors Diputats que aquesta Llei dóna una pila d'intervencions a organismes que no són nostres. En primer lloc, hi ha un problema fonamental: que es consigna per a formar part de la Comissió gestora interina, un dels tres membres ha d'ésser un representant de l'Estat, un representant de l'Estat Central, que són el mestre, l'empleat d'Obres Públiques, l'empleat de Telègrafs, l'empleat de Sanitat, de manera que l'Estat es reserva, dintre els Ajuntaments interins de Catalunya que es constituïran per a substituir els que funcionaven en virtut de l'article 29, es reserva una intervenció tan decisiva com és tenir-hi un membre que, en realitat, seria el diriment de les qüestions que puguin plantejar-se entre els altres dos membres, que són un contribuent i un obrer. Per una part hi ha la intervenció d'un representant de l'Estat Central; per l'altra hi ha una intervenció directa del Governador civil en una pila de funcions de les que aquesta Llei disposa per a fer aquesta substitució dels Ajuntaments. Un delegat del Governador ha d'anar a presidir aquestes eleccions del contribuent i de l'obrer; un delegat del Governador és el que ha de fer la designació d'aquest funcionari que ha de formar part de la Comissió gestora interina; el Governador ha d'aprovar tots aquells assumptes que requereixen, segons la llei Municipal, el quorum, i, finalment, el Governador ha de convocar també dintre de tres mesos eleccions per a aquests Ajuntaments.

Tot això vol dir que encara que s'intentés — que jo, repeteixo, crec que no es pot aplicar de cap manera a Catalunya aquesta Llei —, encara que es volgués intentar l'aplicació de tot aquest mecanisme que determina una intervenció constant de representacions del Poder Central dintre dels Ajuntaments de Catalunya, no pot tenir eficàcia de cap manera després del 1.º de gener, a partir de la qual data l'Estat Central s'ha apartat de la seva intervenció en les funcions referents al règim municipal.

Entenc, per tant, que la Generalitat, que el Consell de Govern de la Generalitat, hauria a hores d'ara ja — perquè el termini s'està acostant — hauria a hores d'ara d'haver fet una declaració terminant i categòrica de què entén que aquesta Llei no es pot aplicar a Catalunya; i jo crec que havia d'haver fet aquesta declaració perquè com que aquesta Llei es va publicar en els *Butlletins Oficials* de les «províncies» catalanes, això podia

donar a entendre als Ajuntaments que implicava l'aplicació. Lluny d'això, nosaltres — jo almenys — no he vist cap declaració oficial del Govern respecte d'aquest particular; però, en canvi, hem vist en una nota oficiosa publicada en la premsa d'ahir, referent al Consell que es va celebrar abans d'ahir, en la qual es deia que s'havien aprovat unes normes per a l'aplicació d'aquesta Llei a Catalunya. Jo entenc que això és d'una gravetat extraordinària. Només que el sol fet d'admetre que això pugui aplicar-se a Catalunya, crec jo que és realment d'una gravetat gran, i crec que això seria un atemptat que cometríem nosaltres mateixos contra el nostre règim autònom, per quan aquesta matèria de la legislació municipal, aquesta matèria del règim local, el tenim ja nosaltres plenament a les nostres mans. Per això espero les manifestacions del senyor Conseller per a treure'm dels dubtes que, repeteixo, tinc i crec que tindran tots els Diputats.

El Sr. CONSELLER provisional de Governació: Senyors Diputats: Vaig a contestar i aclarir els escrúpols i dubtes que han sorgit en la Minoria regionalista respecte a la posició del Consell Executiu per a la renovació dels Ajuntaments de l'article 29. Començaré per les darreres paraules que ha dit V. S. S'ha referit a una relació feta pel Conseller delegat del Consell Executiu als periodistes en el primer Consell del nou Govern de Catalunya. D'aquesta relació, jo en vaig dir unes paraules clares, terminants, categòriques, per a esvair qualsevol mena de dubtes que tinguin VV. SS. i que tingui el Parlament. El Consell va estudiar, com un cas d'urgència, l'afer que plantejava la relació dels Ajuntaments elegits per l'article 29 i que, segons Llei votada per les Corts Constituents en 30 de desembre de 1932, comportava l'aplicació en data 6 de gener del present any. I vàrem considerar que la urgència d'aquesta llei ens plantejava el seu estudi dintre el Consell Executiu, i l'estudiàrem. El Consell va entendre, que dintre aquesta urgència, donada la crisi que es venia tramitant dintre la Generalitat, no s'havia pogut prendre una resolució ferma sobre aquest afer i el Consell entenia que ajornar l'aplicació de la Llei, i això obeeix a la teoria que exposava V. S., i que en tot cas, d'anar a la renovació dels Ajuntaments elegits per l'article 29 aquesta resolució es prendria abans de la primera quinzena de febrer. Això és el que va dir el Conseller delegat del Consell Executiu.

Ara bé: el Consell accepta com a bona la doctrina autonomista exposada per V. S. respecte dels traspàsos fets d'Administració local; entén aquest Consell, que és avui la Generalitat la que té plena sobirania per a determinar el règim dels Municipis, per això és la Generalitat la que ha de resoldre aquest afer. Però he d'avançar a la V. S. que això està en estudi i s'estudiarà; tota resolució que es prengui en aquest sentit serà portada al Parlament en projecte de llei discutit i aprovat pel Parlament. Crec que això esvairà els dubtes que s'hagin pogut suscitar.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Em plauen molt les manifestacions del digne Conseller provisional de Governació. Realment el dubte que, més que en forma de dubte, diré que quasi bé

era ja d'alarma, que havia provocat en el nostre ànim la nota dels periòdics d'ahir, crec que després de les paraules del senyor Conseller, queda completament esvair. Entenem i compartim el criteri del Conseller, del Consell que aquesta Llei no s'ha d'aplicar a Catalunya per les raons...

El Sr. CONSELLER provisional de Governació: No he dit això, senyor Vallès i Pujals. Que no es pogués aplicar, no ho he dit. És un ajornament.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Si s'ha de portar aquí, és que farem una altra llei, i per tant no aplicarem aquella. Tenim plena sobirania, i això implica que no hem d'aplicar cap llei, que no ha de regir cap llei; que si creiem que s'han de prendre disposicions per a substituir els Ajuntaments de l'article 29, farem una llei nova que aplicarem en virtut de la que farem nosaltres i no la de l'Estat Central; per això crec que més que proposar un ajornament de la llei de l'Estat Central, crec que el procediment fóra la declaració categòrica de que aquella llei no s'apliqui i que si s'ha de prendre una mesura respecte d'aquells Ajuntaments, es porti el projecte al Parlament i el Parlament, amb la seva sobirania, acordarà. Crec que s'ha de fer la declaració categòrica que aquesta llei no obliga a Catalunya, ni s'ha d'aplicar a Catalunya, però aquesta declaració categòrica l'ha de fer el Consell.

El Sr. CONSELLER provisional de Governació: I l'ha feta.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: No, senyor Conseller; que quan ho deia m'ha rectificat i deia que no ho havia dit.

El Sr. CONSELLER provisional de Governació: Vostés deien que el Consell s'havia declarat partidari de la no aplicació. Jo no he dit això; he parlat de l'ajornament, perquè ha de passar a estudi del Consell i la resolució es portarà aquí al Parlament.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Farem, en tot cas, una llei, però no aplicarem aquella llei, no obrarem al dictat d'aquella, no prendrem disposicions ni acords per a aplicar aquella llei; no farem modificacions a aquella llei, sinó que en farem una de nova, perquè, per altra part, es una llei que — anava a qualificar-la amb un terme un xic dur, però no vull fer-ho perquè el respecte que em mereixen les Corts Constituents no em permet fer-ho — no es molestarà ningú si la qualifico de pintoresca.

El Sr. SIMÓ BOFARULL: És molt benèvol!

El Sr. PALACIN: Allò que intentaveu dir primer és millor.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Comença per dir que no pot formar part de la Comissió gestora ningú que hagi complert 30 anys, de manera que tot...

El Sr. LLUHÍ: Nosaltres posarem que no en pot formar part cap monàrquic!

El Sr. DURAN I VENTOSA: Per nosaltres, plim!

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Comença, dic, per consignar que no en pot formar ningú que no hagi complert trenta anys. Això determina una conseqüència que és que quan parla del funcionari que en representació de l'Estat ha de formar-ne part no dona dret a l'elecció, perquè després de dir que s'elegirà el funcionari que en formarà

part, després diu que ha d'ésser el més jove de tots, i per tant, ja ve determinat. Després aquesta Llei està en contradicció absoluta amb l'esperit i amb la lletra de la Constitució de l'Estat, perquè la Constitució...

El Sr. PRESIDENT: No li sembla, senyor Vallès, que això ja no és ni un prec ni una pregunta?

El Sr. VALLES I PUJALS: Es per a argumentar que aquesta Llei no la podem prendre ni per patró ni per model, però accedint a les observacions del senyor President, acabo demanant una vegada més, al Consell Executiu, que en aquesta matèria hi sigui el més enèrgic i el més categòric possible. Els que havíem format part de l'antiga Mancomunitat sabem com es succeiran els atemptats que es dictaran contra la nostra autonomia, petita o grossa, que tinguem, i seran molts els casos en què ens trobarem amb assumptes com aquest, en què després d'haver-se concedit l'autonomia s'aniran fent invasions al nostre règim. I amb això acabo.

Hi ha, després, una altra disposició alarmant que dóna idea de l'esperit que els organismes del Poder Central tenen respecte de Catalunya després d'haver-nos concedit l'autonomia. Han vist tots els Diputats publicat un Decret que també és pintoresc. Fa pocs dies que es crea un Patronat del Circuit Pirenaic, degut a què hi ha un senyor Diputat que ha presentat un projecte de carretera que va de cap a cap del Pirineu, i el Govern crea un organisme, nomena director del Patronat a aquell senyor Diputat i diu que es posin sota les ordres d'aquest senyor, la Jefatura d'Obres Públiques d'Osca i les de Lleida i Girona i, «en su caso, de la Generalidad». De manera que obliga la Generalitat a estar sota aquest senyor Diputat al qual nomena director d'un Circuit de Carreteres Pirenaïques. És un nou atemptat contra l'autonomia nostra sobre el qual crido l'atenció del Parlament.

El Sr. CONSELLER provisional de Governació: Breument per a concretar algun punt. Jo estranyo que V. S. s'hagi estès d'una manera tant considerable, encara que sempre escolto amb aquell gust les seves interessantíssimes manifestacions; però li he de dir que ha fet una interpretació extensiva de la Llei que avien votat les Corts Constituents que no recau a aquest Conseller defensar-la. Votès estan d'acord en què l'aplicació d'aquesta Llei no pot ésser feta a Catalunya. Llavors, per què ens diuen tots els defectes? Si ja diem que l'hem ajornada, no val la pena d'anar a destriar una cosa que ja hem ajornat. Jo crec totalment inoportuna la declaració de què no s'ha d'aplicar aquesta Llei a Catalunya. El que convé és el següent: hem ajornat la Llei que donava uns terminis fixos inaplaçables. Hem dit que tota resolució que es prengui en aquest sentit passarà a estudi del Consell — i per això no acceptava la teoria de la V. S. — i quan aquest Consell hagi estudiat a fons aquest afer presentarà un projecte, i vindrà al Parlament, es discutirà i s'aprovarà. Això és claríssim; crec que pot esvair tots els recels de la V. S.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El traspàs dels serveis d'Aeronàutica Civil i la construcció de l'Aeroport

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyors Diputats: Una pregunta al senyor Conseller Delegat i Conseller de Finances sobre el sentit i transcendència financiera del text de l'acord de la Comissió Mixta sobre traspàs de serveis que es relaciona amb els de construcció de l'Aeroport.

«La Comissió mixta acorda traspassar a la Generalitat de Catalunya les facultats d'execució que la legislació vigent atribueix als organismes de l'Estat en tot el que es refereix a la construcció d'aeroports per als serveis d'aviació civil, i a aquest efecte es transfereixen també a la Generalitat les facultats executives que respecte a drets d'expropiació atribueix el número 9 de l'art. 5.º de l'Estatut de Catalunya». Diu després en un paràgraf darrer: «S'entén que aquest traspàs no comprèn per ara els serveis referents als plans de l'Estat ni a les obres que s'hagin d'executar amb la seva subvenció.»

Ens trobem, doncs, en un cas que no és el primer en què es fa un traspàs de serveis sense entrar-se simultàniament en l'aspecte que nosaltres, desde el primer dia hem vingut dient que consideràvem substancial i molt perillós sensej que es faci simultàniament el traspàs dels mitjans financers. Nosaltres no hem anat, senyor Conseller de Finances, ni durant la campanya electoral, ni després aquí mateix en aquesta Cambra, els nostres recels sobre la situació en què definitivament havia de quedar la Hisenda de Catalunya, com a conseqüència de l'aplicació dels articles de l'Estatut; i no vàrem entrar a fons en aquest debat, perquè se'ns va dir, i nosaltres vàrem entendre aquesta indicació, que era indiscret, perillós i imprudent parlar-ne. Però actualment, tenim ja alguns casos pràctics, puix aquest cas de l'aeroport no és certament l'únic.

Jo voldria recordar al senyor Conseller de Finances i a la Cambra, que pocs dies abans d'aquest Decret a què ens hem referit, hi ha un traspàs de serveis d'Administració local; en tots els seus articles, que els senyors Diputats coneixen perfectament, es ve parlant del traspàs de serveis en tots els aspectes; però és indiscutible, que abans del traspàs, aquests serveis han vingut essent prestats per funcionaris que cobraven del Pressupost general, i avui, un cop iniciat el traspàs, hauran d'ésser prestats per funcionaris que cobraran o han de cobrar del Pressupost de Catalunya. I en lloc, que jo conegui o sàpiga, s'ha dit com es computarà l'import d'aquestes despeses i de quina manera l'Estat farà la cessió de les entrades corresponents.

En el cas de l'aeroport, al nostre entendre, això té una importància simptomàtica, i com que no es tracta d'una cosa que estigui en plena elaboració, sinó que és acord de la Comissió mixta, nosaltres hem cregut urgentment, que sobre aquestes orientacions financeres, el Govern tingués ocasió de dir algunes paraules a la Cambra. Perquè els serveis d'Administració local, són, en quant a pressupostos, una cosa realment senzilla, i si no s'ha pogut calcular encara — perquè si s'hagués pogut calcular ja s'hauria fet el traspàs corres-

ponent —, si no s'ha calculat el que costaran aquets petits serveis i donar a Catalunya les entrades corresponents, què succeirà el dia en què la Comissió mixta, comenci a entrar en un pressupost on les dificultats seran enormes, com per exemple, Sanitat i Obres Públiques? En el cas dels serveis d'Aviació Civil, nosaltres ens trobem amb un acord de la Comissió mixta, i si jo no estic mal informat, amb un acord ferm de què el traspàs de serveis es farà en dues etapes: primera etapa, l'actual, la d'aquest Decret, pel qual es dona permís a Catalunya perquè construeixi, pagant-lo ella o pagant-lo els organismes catalans, un aeroport. I això marxa paral·lelament amb l'existència en el Pressupost general de consignacions per serveis iguals o semblants. ¿En quina forma s'aplicaran en relació amb l'aeroport en general i en totes aquestes construccions el criteri de l'Estatut, quan es parla de serveis traspassats, no en quant a la legislació, sinó a l'execució? ¿Vol dir, que aquests serveis seran traspassats en la forma que la subvenció que doni l'Estat deu ésser negociada cada vegada i no resten establerts els drets de Catalunya d'una manera general?

Jo reconec la importància, la urgència de què es construeixi a Barcelona un aeroport, que ja hauria d'estar construït, i que si no s'ha fet, cal anar el més depressa possible a la seva construcció. Ara bé: totes aquestes consideracions, al nostre entendre, no són incompatibles amb que l'aspecte financer s'estudiï, s'apliqui i es resolgui en forma que no ens trobem ja en un cas pràctic, que certament no és el primer, sinó el segon, perquè en el cas de l'administració local ja hem vist el primer cas de què es traspassen serveis i sempre s'ajornen per un dia que jo no sé quan arribarà.

Nosaltres volem gran claredat en matèria financiera, i per això, quan es discutiren els Pressupostos — i cada vegada que es presenti ocasió — haurem de repetir que la matèria financiera és el que dona lloc a les més greus preocupacions. Amb el Pressupost de Catalunya, el traspàs de serveis fet en aquesta forma, nosaltres, no veiem, com es pot arribar a pensar, que demà ni en un altre dia molt més llunyà, els serveis estiguin plenament desenrotllats, i es pugui pensar en un Pressupost de Catalunya equilibrat i basat en normes equitatives de justícia. Per això, prego al senyor Conseller de Finances, que doni a la Cambra una explicació respecte el sentit i transcendència en allò referent al traspàs de serveis de l'aeroport, en la forma parcial i per etapes, que s'ha fet.

El Sr. CONSELLER de Finances: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances: Senyors Diputats: Vull contestar a la pregunta que m'acaba de fer el senyor Vidal i Guardiola, sobretot en la part que ell ha donat més extensió, o sigui en el referent al traspàs de serveis d'Aviació civil i construcció de l'aeroport. El mateix senyor Vidal i Guardiola ha reconegut que l'Administració local traspassava més una jurisdicció, que no pas serveis en el sentit de despeses; que les despeses eren petites, i jo, en realitat, puc assegurar que aquestes despeses no són molt grans. De manera

que aquesta part, la hisendística i financiera de la part d'administració, també ha estat tinguda en compte.

Però no era això precisament el punt que alarmava al senyor Vidal i Guardiola. Ell volia una aclaració sobre allò que feia referència a l'altre punt, a l'aeroport, i jo vull donar-li aquesta aclaració d'una manera ben clara i completa. Ha dit el senyor Vidal i Guardiola — i aquest és el punt de partida de la meua argumentació en contestar-li — que era el que es podia dir un traspàs en dues etapes. Efectivament: això és un traspàs en una etapa obligada per motius i raons d'urgència; i una altra etapa, la segona, en la qual haurà de fer-se el traspàs amb caràcter financer, que vindrà com una derivació, un cop fets els oportuns i complets estudis de la primera etapa.

Tots sabem — i jo voldria aprofitar aquesta ocasió per parlar d'aquest punt que té gran interès per Barcelona — tots sabem la importància que per Barcelona té l'aeroport. En aquest respecte jo comparteixo el criteri del senyor Vidal i Guardiola, de què Barcelona està o viu en un considerable endarreriment respecte a la construcció del seu aeroport. Però dit això, s'ha de dir també que aquest endarreriment no se'ns pot imputar a nosaltres, i pot en canvi imputar-se als que ocupen un lloc més pròxim al lloc on es troba la V. S. Com una necessitat ineludible que sentia la ciutat en relació a l'aeroport, es va constituir tot seguit que va venir el nou règim, la Comissió Municipal de construcció de l'aeroport de Barcelona. Aquesta Comissió municipal, prenent l'empresa de la construcció de l'aeroport com a cosa de gran interès per a la ciutat, va iniciar les seves tasques per la construcció i planejament d'aquest aeroport. Aleshores ens trobarem primer de tot, amb un obstacle primordial. Sí; va sorgir una nosa, un entrebanc que calia treure's de davant, si es volia portar a terme una obra efectiva. Abans del traspàs de serveis, aquesta nosa, aquest entrebanc no es podia treure, però en canvi, una vegada la Comissió funcionés, hi havia la manera de què es tregués de davant aquesta nosa i entrebanc en què es trobava la Comissió Municipal de l'Aeroport de Barcelona. Era una ordre dictada per el Ministeri presidit per el senyor Aznar, en el qual hi figurava el senyor Ventosa, R. O. que substreïa completament de la Junta local tot allò que feia referència als aeroports de Madrid i Barcelona. Així es trobà la Comissió Municipal completament lligada de braços, perquè aquesta ordre, que és de data 28 de febrer del 1931, i la motivació o preàmbol autonomista, com és dir, per exemple, que les Juntes locals de l'aeroport adoleixen de l'inconvenient de donar entrada a les mateixes a representacions d'organismes provincials i locals subjectes a les mudances de les persones que comporten els canvis de la política del país. La Reial ordre després, en la seva part dispositiva, diu que la Junta Central de l'Aeroport substituirà totalment en les seves funcions a les Juntes de Madrid i Barcelona, o sigui que es substreïu de la competència municipal allò que fa referència a les Juntes de l'aeroport i es centralitza en una Junta de Madrid. Es diu després, en l'art. 3.º, com una gràcia que se'ns fes, que un cop aca-

bada la construcció dels aeroports de Madrid i Barcelona, la Junta Central d'Aeroports proposarà la reorganització de les Juntes locals perquè aquestes puguin aleshores intervenir en aquestes qüestions. De manera que totes les esperances, totes les aspiracions que tenia Barcelona per la construcció del seu aeroport restaven totes barrades completament i es tancava, així mateix, la porta a totes les iniciatives que hom pogués tenir. Barcelona, d'aquesta manera, no podia tenir l'aeroport que necessita, ja que, com he dit abans, era necessari que la Junta Central portés en primer lloc a terme el seu pla, i fins aleshores no es deixava tenir a Barcelona una Junta local que intervingués en tot el que fa referència al seu aeroport. És aquesta la situació de fet en què ens trobarem, i és solament per acabar amb aquesta situació que s'ha portat a cap en aquest moment el traspàs d'aquest servei de la manera que s'ha fet. Ara la Comissió Municipal compta amb una independència, amb una llibertat, que li permet portar a terme el seu aeroport i començar seguidament el seu estudi i després la seva construcció, principalment pel que fa referència als pals d'ancoratge pels zepelins, i pugui començar l'expropiació dels terrenys necessaris per aquelles instal·lacions.

Aquest és el motiu perquè s'ha portat a cap aquest traspàs de serveis. Ara bé; el senyor Vidal i Guardiola ens demana si nosaltres hem tingut en compte la part financiera; jo he de dir-li que nosaltres i la Comissió Mixta que fa el traspàs de serveis ho ha tingut completament en compte. No hem renunciat a res del que pugui significar subvencions o aportacions de l'Estat. Considera el senyor Vidal i Guardiola que el traspàs fet en aquestes condicions ha d'ésser més difícil, però a mi em sembla que no; he de repetir que per tot el que es refereix a la construcció de l'aeroport no es renuncia a cap d'aquelles subvencions sempre migrades i petites com sempre són totes les consignacions de l'Estat. Al mateix temps, si nosaltres donem la sensació d'iniciativa i portem a cap aquesta tasca amb vertadera voluntat serà més fàcil poder aconseguir de l'Estat les subvencions que en el moment oportú es creguin necessàries.

Ara bé; després de dir això, després de dir que no renunciem a la part que ens correspongui del conjunt del Pressupost de l'Estat espanyol, també he de dir, convençut de què tinc ben provat el meu amor a Barcelona, que nosaltres passés el que passés no podríem renunciar a què Barcelona tingués el seu aeroport. Nosaltres creiem que per a la vida econòmica, que per a la vida comercial, que per a la vida intel·lectual i per a la vida de relació de Barcelona, l'aeroport és una veritable necessitat. Nosaltres creiem que el poble ha de tenir sempre aquell encert, aquella visió clara de saber aprofitar els moments històrics i de transformació. Jo tinc la convicció de què Catalunya no sabé aprofitar el moment de la transformació en el segle XIX de la marina de vela en marina de vapor i que d'això encara en pateix en aquests moments. Jo no voldria que ara, a l'hora present en què s'està iniciant el gran desenrotllament de les comunicacions aèries, Catalunya es trobés un dia que per un retard en els moments d'ara, no es trobés incorporada al moviment nou de caràcter

comercial. Considerem que aquesta qüestió és d'una gran urgència, d'una veritable urgència, ja que no es pot oblidar que en qüestió de mesos ha de començar a funcionar la primera línia de zepelins; que per Barcelona han d'ésser tres les línies de zepelins que hi passin, a part de més d'una vintena de línies d'avions. Davant d'això, resta ben justificada la urgència amb què ha estat portat a cap el traspàs d'aquest servei. Així, doncs, he d'insistir altre cop davant les manifestacions del senyor Vidal i Guardiola en què no renunciem a cap de les avantatges que ens corresponen i que ens hem limitat a què en la forma legal pugui novament actuar la Comissió municipal que no podia fer res a conseqüència de l'ordre del Ministeri Aznar. Jo estic ben tranquil en la meua consciència que en aquest cas la Comissió i nosaltres hem complert amb el nostre deure i hem remordiria la consciència si temps a venir a causa d'una negligència o d'un oblit en les hores d'ara i per part nostra, deixàvem passar l'hora propícia perquè Barcelona pugui anar a la construcció del seu aeroport.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vidal i Guardiola té la paraula.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyors Diputats: El meu estimat amic el Conseller delegat i Conseller de Finances em posa sovint en discutir aquestes qüestions tan àrides com són les de Finances en una situació estranya.

El Sr. PRESIDENT: He de cridar l'atenció al senyor Vidal i Guardiola sobre el fet de què no pot haver-hi discussió, ja que es tracta d'un prec.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Procuraré, senyor President, ésser el més breu possible, de la mateixa manera com ho ha estat el senyor Vallès. (*Rialles en la Majoria.*)

El Sr. PRESIDENT: És que sinó es tractaria d'una interpellació.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyors Diputats: Nosaltres, quan es discutien els Pressupostos haguèrem de dir que aquests Pressupostos neixien amb un greu i perillós desequilibri, i els fets venen a demostrar aquest temor nostre. Davant d'això, el senyor Pi i Sunyer ens va contestar, referint-se als Pressupostos del senyor Maluquer, del senyor Vallès i Pujals, del senyor Prat de la Riba, etc., etc., dient que estaven mal fets.

El Sr. CASANOVES: Els Pressupostos del senyor Sostres!

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Els que siguin, senyor Casanoves. Nosaltres hem vingut aquí a fer unes observacions i aquestes observacions no he sentit que el senyor Pi i Sunyer les hagi contestades en el que fa referència a la part financiera relacionada amb el traspàs de serveis de l'aeronàutica, limitant-se a exposar el fet d'aquest traspàs i les raons que l'han aconsellat. Jo he de dir tan sols, amb tota la cordialitat, que és màxima pel senyor Pi i Sunyer, que lamento que anem fent aquests exercicis de gramàtica Ollendorf davant d'aquests problemes financers que constitueixen un tema massa greu per a deixar-lo sense concretar.

El Sr. CONSELLER delegat: He explicat l'objecte del traspàs.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Ha parlat del Ministeri Aznar i ha esmentat textos que jo desconec, però sí he de dir que conec el text de gener del 1933, en ple règim autonòmic, després d'aprovat l'Estatut, pel qual l'Estat, pel conducte dels seus representants a la Comissió Mixta i amb l'avinença dels representants de la Comissió catalana es reserva, no solament tot el que es refereix a l'aspecte financer del traspàs, sinó que es reserva també tot quant es refereix a plans i estudis en matèria d'aeroports. De manera que la única cosa que reconeix a Catalunya és el dret a què es gastin els seus propis diners. És necessari en aquestes qüestions financeres, tenir en compte les realitats i deixar de banda tots els somnis. El senyor Pi i Sunyer ens parla dels seus somnis sobre una Barcelona futura, i jo he de contestar-li que és millor concretar tot això en unes xifres de despeses ben determinades per a conèixer el sacrifici que hagi de fer Catalunya. Davant d'això és necessari deixar de banda tota fantasia per enfrontar-se amb la realitat.

El senyor Pi i Sunyer ha dit — si jo no he entès malament — que ells defensaran els drets de Catalunya quan es faci el traspàs de la part financiera, i si no m'equivoco, ha dit també que es tractava d'una xifra relativament petita. Tot és relatiu, senyor Pi i Sunyer, en aquest món! Jo no voldria estar mal informat, però he llegit, fa pocs dies, que una altra ciutat espanyola, molt simpàtica, la ciutat de Sevilla, pensava fer un pressupost de 22.000.000 de pessetes. Jo no he llegit enlloc que l'Ajuntament de Sevilla, ajudi amb milions a pagar aquest aeroport; no he llegit que la Diputació Provincial de Sevilla, mentre l'Estatut andalús no estigui aprovat, ajudi a pagar aquest aeroport; no he vist tampoc enlloc llistes de subscripcions populars per a pagar l'aeroport de Sevilla, i per exclusió jo arribo a la conseqüència que l'aeroport de Sevilla, com l'aeroport de Madrid, seran pagats exclusivament amb fons públics, d'aquella part de fons públics a la qual nosaltres contribuïrem avui com hem contribuït sempre, perquè no serà d'aquelles parts transferibles. I això, senyor Pi i Sunyer, em sembla que no és una minúcia, una quantitat petita; jo no entenc en aeroports, i no sé el que costen, però em sembla que costa bastantes pessetes. Per consegüent, nosaltres insistim en què és perillós, i aquesta era, senyor Pi i Sunyer, la intenció de la meua pregunta; que es vagin resolent qüestions de traspàs de serveis i que es vagi sempre ajornant l'aspecte financer del qual el públic — i nosaltres som públic — no en sap absolutament res.

Jo lamento que en aquest moment el nostre company, el Conseller de Justícia i Dret, que podríem dir que és el «Deus ex-machina» de les finances catalanes, no estigui aquí present, perquè ens en pugui parlar. (*Rialles i protestes.*) El senyor Corominas és el principal representant a la Comissió de Traspàs i ell em va dir quan es discutia el Pressupost, en fer jo una observació amb motiu d'un vot particular sobre la part precisa de consignacions de traspàs de serveis, em va dir aleshores que no era prudent i que no era

patriòtic parlar-ne; però avui ja ens trobem davant d'un fet consumat, i és que s'ajorna — i això és concretament el que jo subratllo — la part financiera en un assumpte perillósíssim, perquè aquest «por ahora», i per excepció no tradueixo, pot representar centúries; i això és el que nosaltres voldríem saber, si és aquest el propòsit del Govern o no ho és.

El Sr. PI I SUNYER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Pi i Sunyer.

El Sr. PI I SUNYER: Per a contestar breument a la rectificació del senyor Vidal i Guardiola. Quant al nostre criteri sobre la part financiera del traspàs de serveis, jo l'he indicat aquí de passada, ja el vaig indicar l'altre dia en parlar d'aquest assumpte al Saló de sessions, i és ben clar, i al mateix temps ve definit pel propi Estatut. Nosaltres no hem de fer en aquest sentit altra cosa que complir fidelment, i en aquest cas jo hi afegeixo tenaçment, el que l'Estatut indica. L'Estatut indica que hi ha parts de serveis que porten ells mateixos d'una manera directe, vinculada la part de despeses, amb la part de serveis que es transfereixen, i n'hi ha d'altres que no són així i que, en aquests altres, ja vindrà la part proporcional traspassada a la Generalitat. Jo he de dir al senyor Vidal i Guardiola que nosaltres, aquest criteri el mantenim i com he dit abans, en el moment en què s'hagi de fer la distribució de les quantitats que fan referència a l'aviació civil en els diferents llocs d'Espanya, nosaltres defensarem amb tot el coratge la part que ens correspongués, d'acord amb el que creiem que és de justícia, i d'acord amb el que creiem que està determinat en l'Estatut.

Per altra banda, he de dir al senyor Vidal i Guardiola, ja que això es conexas amb el que indicava abans, que no cregui — ell ha parlat de fantasies — que no cregui tampoc amb les fantasies de que l'Estat, dissortadament no és així, i a mi em plauria, tingués aquestes consignacions en Pressupost, que l'Estatut pugui concedir...

El Sr. SERRA I MORET: Hi ha solament 4 milions de pessetes.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: I els crèdits extraordinaris?

El Sr. SERRA I MORET: Aquests no els sabem.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Ja en parlarem.

El Sr. PRESIDENT: En parlarem, això és.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Quan cregui oportú la presidència farà una interpellació sobre aquest assumpte.

El Sr. PI I SUNYER: Que pugui concedir l'Estat, deia, 20 milions per a l'aeroport a Sevilla. Jo puc assegurar al senyor Vidal i Guardiola que dintre de la quantitat consignada en Pressupost, i fins dintre del que sigui en els crèdits extraordinaris, nosaltres hem de defensar, repeteixo, la part que ens pertoca. És més, nosaltres tenim decidit precisament plantejar aquestes qüestions amb una claredat extraordinària, precisament perquè no pugui esdevenir realitat aquesta temença del senyor Vidal i Guardiola.

Per altra banda jo també he de rectificar el que

ha dit el senyor Vidal i Guardiola i que em sembla que ja és una extensió del text gramatical veritablement presa amb molt d'eixamplis; el fet de què aquest «per ara» pugui representar centúries. Està en activitat la Comissió de traspàs de serveis i des del moment que aquest és un punt dels que s'han de transferir, segons l'Estatut, que l'Estatut indica en el punt 11.º de l'article 5.º, on diu que s'han de transferir els serveis d'aviació civil, aleshores, com és natural, és un dels punts que han d'ésser perfeccionats a base d'un acord posterior. He dit abans que la urgència d'aquest assumpte venia motivada purament i exclusiva per dos fets: Un fet era la veritable rapidesa amb què s'havia de fer, no l'aeroport, ja que no es tracta de l'aeroport, sinó el pal d'ancoratge per als zeppelins, si nosaltres volíem que Barcelona fos una estació de pas dels zeppelins. És conegut, n'ha parlat tota la premsa, que vingué darrerament el Dr. Eckener a Barcelona i va demanar a l'Ajuntament de Barcelona, no a l'Estat, sinó a l'Ajuntament de Barcelona, el poder fer aquesta estació de pas, i aquesta urgència motivava, per tant, una urgència semblant en aquest traspàs de serveis, i he dit després que aquest traspàs de serveis estava motivat en la seva urgència, per quant hi havia una disposició del Govern Aznar que impossibilitava qualsevol moviment, i en fer esment de la disposició del Govern Aznar no era per gust de parlar i barrejar noms de persones, sinó perquè, en aquest cas concret, no es podia fer res si no es destruïa aquesta disposició. Era una disposició centralista, francament centralista, que destruïa les Juntes locals d'aquí, i les portava a la Junta Central d'Aeronàutica, i si la Comissió municipal, la Comissió municipal de la ciutat de Barcelona, volia actuar era necessari, era imprescindible, desfer aquesta disposició centralista. És per això que jo la he esmentat, no per ganes d'esmentar coses anteriors, sinó perquè constitueix la clau, el nervi de l'assumpte que s'està discutint.

A part d'això, que queda prou clar, jo solament he de dir que el senyor Vidal i Guardiola ha parlat de fantasia, ha parlat de somnis, referent a la importància que podria tenir Barcelona en les comunicacions aèries. Jo he de dir-li que també acostumo a tocar de peus a terra, però que si, no ja en la vida de l'esperit, sinó en la vida econòmica, els pobles no tenen una mica d'empenta, i una mica de somni i un xic de fantasia, que en darrer terme no és altra cosa que pensar en l'esdevenidor, el poble aquest queda mort, amb una passivitat, amb un conformisme, lloc d'anar cap endavant permaneix estancat i va cap endarrera. Nosaltres que volem una Catalunya sempre coratjosa, nosaltres tenim en la mesura que les necessitats ens imposen, aquests somnis i aquestes fantasies per la seva ulterior grandesa.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Molt breument, senyor President, per a donar les gràcies al senyor Conseller delegat per les seves darreres explicacions.

El Sr. PRESIDENT: Veiem si serà veritat.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo estimo que el punt essencial de la meva pregunta, o sigui el perill de què el traspàs de serveis no es faci simultàniament amb el traspàs dels recursos finan-

ciers, és un problema tan important, que no es pot deixar així; però com que encara que jo estigués abusant de l'amabilitat de la Presidència una estona més, tampoc podria acabar-se de discutir, jo prego al senyor President que en la forma reglamentària i el dia que la Presidència designi, tingui la bondat de permetre'm explicar a mi o a un company de la meua Minoria, una interpellació, sobre tot l'aspecte financer del traspàs de serveis, perquè el senyor Conseller delegat ha dit, i nosaltres ho creiem, que tots defensem els drets de Catalunya en matèria financer, amb dues paraules que m'he anotat: Fidelitat i tenacitat. Jo recordaria, si no fos tan tard, els versos del poeta alemany Heine, que deia: «Si tinc el teu amor no necessito de la fidelitat perquè de l'amor ja en ve la fidelitat». I jo em deia, a l'apuntar-me aquí aquestes paraules de tenacitat i fidelitat, que si l'Estatut, en matèria financer, està redactat de tal manera que en complir-lo fidelment n'hi ha prou, jo no sé perquè serveix la tenacitat. Si es necessita tenacitat és que el text és de tal manera que no hi ha per on agafar-lo i que no es pot complir. Però, en fi, senyor President, jo acabo reiterant el meu prec de que se m'assenyali dia per a fer una interpellació sobre aquest assumpte.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència tindrà en compte aquestes manifestacions del senyor Vidal i Guardiola i podrà, per tant, explicar una interpellació que considero molt interessant.

Encara hi ha dos senyors Diputats que han manifestat desitjos d'intervenir en aquest període de prec i preguntes, i he de fer avinent la necessitat que aquesta tarda es reuneixi després el Parlament en sessió secreta, perquè és gairebé obligat discutir el Pressupost de la Cambra i després parlar d'iniciatives o suggerències que fan referència a qüestions d'ordre interior. Per tant, pregaria a aquests senyors Diputats que van a fer ús de la paraula que ho facin de la manera més breu possible. Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

L'escala dels zeppelins a Barcelona

El Sr. RUIZ I PONSETI: Solament dues paraules per a formular un prec; i com que s'ha dit que no es podia intervenir en el prec del senyor Vidal i Guardiola, en faré un altre que serà continuació.

El Sr. PRESIDENT: Però a menys no ho digueu!

El Sr. RUIZ I PONSETI: El senyor Conseller de Finances, contestant al senyor Vidal i Guardiola, ha pronunciat unes paraules que, al meu entendre, tenen gravetat. Ha parlat del pal d'ancoratge del zeppelin i ha dit que potser venia de mesos o de dies la necessitat de començar l'expropiació per a poder construir aquest pal a Barcelona; i davant d'unes declaracions tan categòriques, sembla talment com si el Govern tingués ja acordat construir aquest pal i fins sembla, que hi hagi altres detalls que nosaltres desconeixem.

El meu prec es redueix a demanar que tot allò que faci referència a aquest assumpte hagi de passar pel Parlament.

El Sr. CASANOVES : El pal no hi podrà passar. (*Rialles.*)

El Sr. RUIZ I PONSETI : I que sense la prèvia aprovació d'un Pressupost pel Parlament no s'empregui la construcció ni es facin expropiacions que tendeixin a aquest objectiu.

Després de les paraules pronunciades pel senyor Vidal i Guardiola, cal també tenir en compte si l'Estat construeix o no un pal de la mateixa categoria, en el qual cas no tindria que construir-lo Barcelona. La construcció d'un pal d'aquesta categoria representa una despesa extraordinària i, altrament, sembla obeir a idees imperialistes que no sentim, a una dèria imperialista o d'esperit guerrer que el Parlament Català no sent tampoc. És per aquests motius que demano que per tot allò que faci referència a aquesta qüestió sigui indispensable que passi pel Parlament. Res més.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances : Brevement, per a contestar al senyor Ruiz i Ponseti. El Govern no té acordat res respecte al pal d'ancoratge del zeppelin. Jo m'he referit a la Comissió municipal de l'Aeroport de Barcelona, ja que qui té interès en aquesta qüestió és l'esmentada Comissió i, per tant, l'Ajuntament de Barcelona. La Generalitat en aquest traspàs de serveis solament ha traspassat la seva jurisdicció. L'Ajuntament es trobava amb les dificultats derivades d'una legislació que no li permetia fer les coses perquè li lligava les mans.

Aquesta jurisdicció ha passat a la Generalitat, i la Generalitat pot donar a l'Ajuntament de Barcelona una legislació autònoma i una llibertat de moviments, però la Generalitat no ha d'emprendre la construcció de l'aeroport ni del pal d'ancoratge.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Comorera té la paraula.

La tramitació d'un projecte de Llei

El Sr. COMORERA : Poques paraules, adreçades al senyor Conseller de Finances. Quan es discutia el Pressupost, la Minoria socialista presentà un projecte de Llei que deia que tots els dipòsits en concepte de lloguers de cases o relatius a les companyies de telèfons, gas, electricitat i aigua passin a la Caixa d'Estalvis de la Generalitat. Aquest projecte té dues finalitats : la primera, suprimir unes situacions abusives ; l'altra, oferir a la Generalitat possibilitats d'independència. Aquest projecte, que fou explicat en la Comissió, presentaria algunes dificultats en el seu estudi si el senyor Conseller de Finances no veiés la possibilitat d'oferir algunes orientacions. Per tant, pregaria al senyor Pi i Sunyer que, per mitjà dels serveis tècnics, veiés la manera d'aconseguir unes xifres del montament de pessetes que, aproximadament, suposen els dipòsits de lloguers de llum, cases, gas, aigua i telèfons a Barcelona, i que aquestes dades de caràcter tècnic que es poguessin obtenir es passessin com més aviat possible a la Comissió que hagi de resoldre i dictaminar sobre aquest projecte de Llei. Res més tinc a manifestar.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Comorera té tota la raó. Aquest projecte de Llei no havia anat encara a la Comissió corresponent, però la Presidència ha donat les ordres oportunes per a que passi immediatament a la Comissió de Finances, de la mateixa manera que hi ha passat també el projecte de Llei repartit ara als senyors Diputats i que acaba de presentar en aquest moment la Minoria socialista.

El Sr. CONSELLER delegat : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller delegat.

El Sr. CONSELLER delegat : Recullo les indicacions del senyor Comorera en el sentit que per part dels elements tècnics de la Generalitat es faci aquell càlcul aproximat i una vegada aconseguit el passarem a la Comissió corresponent encarregada d'estudiar aquest projecte de Llei.

El Sr. PRESIDENT : Ha acabat ja tot el torn de precís i preguntes.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Jo tenia demanada la paraula.

El Sr. PRESIDENT : És cert. El senyor Carreres i Artau pot fer ús de la paraula, tal com ho tenia sollicitat.

El problema universitari

El Sr. CARRERES I ARTAU : Tenia anunciada una pregunta al senyor Conseller de Cultura, però com que no el veig en aquest banc agrairia al senyor Conseller delegat que li transmetés per si vol contestar un altre dia en el cas que no pugui fer-ho el senyor Conseller delegat.

Ja havia prèviament indicat al senyor Conseller de Cultura la meua pregunta per tal que el Govern de la Generalitat completés les seves declaracions ministerials en el sentit que es fés alguna declaració sobre la seva actitud davant del problema universitari en relació a l'art. 7.º de l'Estatut de Catalunya. Tots sabeu, senyors Diputats, que l'Estatut, bo o dolent, és taxatiu en quasi totes les seves parts, però aquest art. 7.º, potser el menys afortunat de l'Estatut, concedeix facultats optatives a la Generalitat per a demanar un règim autònom de la Universitat, i el Govern de la República té també facultats optatives per a concedir-lo o no concedir-lo ; i jo desitjaria que el Govern fes unes manifestacions sobre aquest particular, majorment quan avui mateix, en aquesta mateixa hora, s'estan reunint una sèrie de delegacions d'entitats afectades al moviment universitari a Catalunya per tal de demanar un règim d'autonomia per a la Universitat.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller delegat.

El Sr. CONSELLER delegat : La pregunta que fa el senyor Carreres i Artau es refereix a una qüestió de molta importància i tinc la seguretat que li hauria plagut contestar-li el senyor Conseller de Cultura. Tractant-se, doncs, d'una qüestió de veritable importància com la que ha plantejat el senyor Carreres i Artau, encara que el meu contacte amb el senyor Conseller de Cultura em fa suposar ço que pensa i les gestions fetes

sobre aquest particular, prefereixo que sigui ell qui contesti sobre aquest particular, segur de que la resposta haurà de plaure al senyor Carreres i Artau, el qual comprendrà que en un assumpte d'aquesta importància hi ha motius de delicadesa que m'obliguen a deixar que el Conseller de Cultura contesti amb tot detall la pregunta feta pel senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Molt agraït per la contestació del senyor Conseller delegat, prego que compregui el Parlament, i compregui també el Govern, que era necessari avui formular aquesta pregunta, havent-hi aquesta assemblea d'entitats Universitàries. Pregaria, demés, al senyor Conseller delegat que no prengué a desatenció que m'hagi avançat a formular-la.

El Sr. CONSELLER delegat : No, no.

El Sr. PRESIDENT : Ja ho he dit, i ara és de veritat, que s'han acabat els torns de precís i preguntes. En la darrera sessió es donà compte de la dimissió que havia presentat de President de la Comissió de Constitució, d'Estatut orgànic interior de Catalunya, el senyor Casanelles. El representant de la Majoria s'ha atansat a la taula per a dir que s'havia acordat substituir, per la dimissió presentada amb caràcter irrevocable, al senyor Ca-

sanelles pel senyor Casanoves. S'acorda que el senyor Casanoves vingui a substituir a senyor Casanelles? Resta acordat.

Senyors Diputats : Les sessions d'aquesta Assemblea s'havien reprès per haver ocorregut la crisi que ha quedat resolta. No s'haurien reprès sense això, normalment, fins que la Comissió que enten en l'Estatut orgànic interior de Catalunya hagués dictaminat. Per tant — encara que ara passi a reunir-se el Parlament en sessió secreta — hem de donar per finida la sessió pública, i jo pregunto a la Cambra si creu que s'han de suspendre les sessions i s'han de reprendre, avisant a domicili. Ho creu així la Cambra?

Diversos senyors DIPUTATS : Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT : Doncs resten suspeses les sessions i s'avisarà per a la vinent a domicili.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió vinent

Discussió de l'Estatut orgànic interior de Catalunya.

(La sessió és aixecada a les set de la vetlla.)

